

REGÉLO.

Pesten csötörtökön február 27^{kén} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Átok és áldás a művészetben.

(Folytatása.)

Az ajtón egy szikár idegen hosszú fejrő öltönybe burkolva, mélyen szemére nyomott kalappal, 's meggörbült testtel bukott inkább mint lépett a' szobába, nemezőnek karimáját csak alig illető. A' némberek csudálkozva álltak-fel: mrs. Drummond udvarias mély bókkal, Ellinor kedvesének karját, nevetve, megrántva. A' késő vendég hozzá fordult.

„Ön Drummond? Juliát játszá, — igen jelesen, — sok tehetség — semmi kiképzés. Ha!“ — 's e' szaggatott szavak után leereszkedőleg akará a' színész nő arcát megcsipni; ez azonban gyorsan tova perdülvén, olly negéddel nézte a' különczöt tetőtől talpig, hogy az zavarodásában kezeit dörzsölé, azokat ismét tág nyilatú öltönytzebeibe rejtendő. Frank barna szemei szintén villámlólag futottak rajta végig, de közbe szólni még sem bátorzkodott.

„Engedelmet! — dörmögé kissé több udvarisággal az idegen, 's nagy léptekkel járt fel 's alá a' szűk teremben, még mindig föl-tett kalappal, és zsebébe dugott ujjaival pénzt csörgetve. — Engedelmet! Én azért jöttem, igen, azért jöttem, hogy önért valamit tegyek!“ — És kémelve futak-át pillantatai a' szegény butorzatú szobát.

„És kicsoda ön, sir?“ — kérdé Ellinor.“

„S ön nem ismer? — Különös! Nem volt még a' Drury-Laneben? Előbb a' Drury-Lane-t tartottam, most az Italian-Opera bér-lője vagyok Londonban. Nevem mr. Pike.“ — A' vendég büszkén futtatá végig tekintetét elbámultt három hallgatóján, 's lábait hosszan kinyújtva, egy töredékeny székre veté magát, melly terhe alatt kinosan nyikorgott.

„Tudja-meg ön — folytatá beszédét töredezett szavakban 's csak a' láttam-ot nyomva-meg különösen, — hogy önt Juliában láttam. Becsületemre, igen derekasan! Igaz; semmi iskola, csak egy kö-römyi sem; de természet, jó organum, bizonyos gratia, de nemi

a' kissé nagyon előrefeszített könyök-mozgásban. Mit? — Ellinor mosolygott. —

„Mit gondol ön? Nekem kedvem volna, az az, talán jöhetne — ért engem? — ön kiképzésére; jó iskola, jobb élet, bizonyos állandó fizetés; mert ön bandája itt — érti? — 's ön podgyásza, valóságos koldússág!”

Ellinor reszketett mérgében, 's haragját néhány heves szóban sújtá a' halvány, meredt tekintetű, goromba vendégnek szeme köze. A' mosónő engesztelőleg lépett közbe, de az idegen elhallgattatá. — „Szép lélek — monda Ellinort, féloldalról vizsgálva — heves vér, kis művészi negéd, annál jobb! Mit?”

A' szóváltás egy ideig még illy különös módon folyt. — Mr. Pike-nek az Italian-Opera nagyszerűségéről 's master Bat ringy-rongyáról odavetett szavai tüzet fogtak Ellinor keblében. A' bizonyos fizetésre gondoló anya éleszté azt; Frank pedig hallgatva 's mozdulatlanul meredt maga elébe. Végre Pike is kijelenté szándékát, ám-bár rebegette: „Lássa ön, gyermekem! első évre 80 font sterlinget fog kapni, 's az éneklésben, szavalás, táncz, járás, mimikában, beszélés és taglejtésben ingyen oktattatik! Igen, gyermekem, csak a' karral fog kimenni, hogy a' fényhez szokjék, 's mig én nem mondom, hangot sem énekel! Nyolczvan font, mit?” — És zsebében a' pénzt csörgeté.

A' leányka gondolkozék, anyja integetett, 's ruhájánál rángatá. Véletlenül Frankra fordult tekintete. — „Mit gondolsz, Frank — sugá felindulva az ifjú fülébe — elfogadjam?” — Frank fájdalom-szan tekintett reá, de hangot sem szólt. — „Frank, szerelmem szóllj, mit gondolsz?”

„Örvendek szerencsédn!” — mond az ifjú, és nagy köncsepek gördültek-alá arcán.

„Nem tehetem, sir! — mond a' hölgy elhatározottan. — Vagy inkább, nem akarom tenni, uram! Válasszon e' kifejezések közül tetszése szerint.” — Mr. Pike cselesen pislogott az ifjúra. — „Tudom okát monda zsémbelve — de ficzkó! te is utánunk jöhetsz! Tűrhető termet! egykor tán még alkalmazhatjuk is!”

„Ez a' békebíró fja! — mondá a' kedvesére büszke Ellinor, 's az ifjú szög-haját homlokáról fölsimítá. Frank azonban hevesen szökött-fel mr. Pike végszavainál, 's azt öltönye gombjainál megragadván, erősen kérdé: „Igazán utánok mehetek, sir?” — Pike nevetett, 's némán igent inte. Ekkor Ellinornak nyújtván kezét az ifjú, mintegy ihletéssel mondá: „Elly! neked menned kell! Hallod Elly? menned kell!” — 'S zokogva karaiba zárván a' megindultt höllyet, elrohant.

Egy órával később kicsikará Pike az igen szót; az alku megkötöttet. Három negyedkor kettőre egy postakocsi állott a „félhold” előtt, melybe két nő és egy köpenyekbe és bundákba burkoltt férfi alak lépett. A hölgyeknek egyetlen bőrdönyből álló nyomorú málháját, megvetőleg rugá Mr. Pike ülés alá. A hetes égő lámpákat tűzött-fel, a kocsis megfuvá sípját, és a kocsi tova robogott. Midőn a békebíró nagy háza előtt haladtak-el, ennek egyik mansardablakából még fény sugárzott-ki. Ellinor könyezve tekintett-fel; és egy kedves alakot látott ablaknál állni, felé terjesztett karokkal neki: „Isten hozzád-ot” intőt, a kerek zörgése közé pedig szívét tépő fűrszó vegyült. Ellinor hátrahanyatlék, és többé mit sem látott. — Mr. Pike kényelmesen hortyogott; az öreg Drummond óvakozva zsugorodott össze, és bár mitelve volt is szive, hangot sem szólt, nehogy a hatalmasnak álmát megháborítsa. Hisz’ a fényes kocsi, dagadó vánkosok már elég örömet szereztek neki, és boldogsága ez érzetében kulcsolt kezekkel hálálta Istenének, hogy ezentul már nem lesz kénytelen fedetlen kocsin, álfalak és léczek közt kuczoggni, ha sorsa tovább szállítja.

Miket érzett azonban a más napra felvirradt szegény Frank, csak az tudhatja, ki maga is volt valaha hasonló helyzetben. A „félholdra” és ennek erkélyére világért sem tudott volna tekinteni; a jegyzőkönyvektől is undorodott atyja írószobájában; legörömessebb vonult egy zugba, és könyezett Elly-je után, kit már örökre elvesztettnek hitt; vagy szép szög-haját tépdelé, mint master Bat tön vendég-hajával, midőn hirül adták neki: hogy Drummond megszökött. — „Romlásom bizonyos — kiáltá elkeseredve — vízbe ölm magamat!” — S zavarodásában csakugyan sok vizet, — de szeszes vizet — is ölt magába. — „Hálátlan poronty! Gyermekeként ápoltam őt! Tegnap még 15 sillinget és 3 pence-t kapott; és ma megszökik! Szerencsétlen, tönkre silányult ember vagyok!”

Vigasztald magad’ master Bat! van még egy náladnál is szerencsétlenebb, és ez: a szegény, elhagyatott Frank!

II.

Ki ismert volna — mintegy három év multán — azon büszke felhívó szépségben, mely gyémántok ragyogása közt, suhogó selyembe öltözve, minden szépitő vizek és a cityi royal parfümerek illatában uszva, *** hercegnő társas köreiből elhatározóbbilag játsza az első szerepet, mint az előtti estén a nagy daljátékban; ki ismert volna kérdem benne Ellinorra, a mosónő leányára és a yorkshirei csürök hősnőjére?

Esti 11 óra volt, midőn kocsija a hercegi palota kapuja előtt megállott. — „Donna Ellena“ — sipegé, suttogá minden a tágtetekben, hol a londoni high life ha nem is attikai, de angol estét bizonynyal ünnepeelt. A dámák elhalványodása még a karminon keresztül is feltetsző volt; a férjfiak oda hagyák whist-asztalaikat, a tánczosok feledének sorba lépni, s minden azon ajtó felé tódult, mellynél a többi vendégeiről egészen megfélekezett hercegnő a belépőt fogadá, ölelé s csokolá. — „Gonosz! illy soká kell vártni magára“ — mond a házi nő; és Ellena (mert az „Ellinor“ név szinpadszerűleg e változást szenvedé) panaszlólag monda-el, hogy előbb, legalább magát megmutatandó, még két esvélyhez kelle beszólnia.

Most planéták köre fogá-körül a szép asszonyt, kiket ő olly belátással tudott igazgatni, mintha ettől egy világ jóléte függött volna. A dámák utósó öltözete s gyönyörű fejkének készítőjéről kérdezek; a férjfiak utósó szerepét dicsőíték. Minden szem csak őt látta, minden fül csak őt hallotta; minden ajk az ő sáwlja szegélyét csokolta; s minden derék keletileg hajolt-meg, ha márvány ujjacska a legyezőt elejték.

És Ellena!

E győzelmeket már megszokni látszott, s e hódolatokat éppen olly közönyösséggel fogadá, mint az előtt a yorkshirei urfiak s kereskedősegedekét. Mi több, alig ült, járt, csevegett fél óraig a társaságban, nyilván ásitott, s lankadt szemei az ajtót keresék. Arca halvány volt, de szép; a gyönyörűn piros rózsabimbó kifeslett, nem lángoló centifoliává ugyan, de gyöngéd pirral átlehelt hófejérré. Szemei szintén kékek és nagyok voltak, mint hajdan, ha bár fényők és gyermekies kifejezésökből vesztenek is. Finom metszetű ajkai, mellyeknek hangjai most egész O Anglia nemességét lelkesíték, paradicsomi kék kigyókként, majd egyes redőjét s rejtett vonásait mutatak az elteltségnek, gunynak és büszkeségnek, majd barázdákat, mellyeket nem a ggság hanem élet, nem szükség, hanem bőség vésett.

Igy állott Ellena, elmélyedve s némán tisztelői körében. Környezetéről látszólag egészen megfélekezett; szemei gondolatlanul meredtek a zajgó emberörvénybe; feje kellemes pongyolasággal bal vállára hanyatlott, úgy, hogy csillogó fül-ékei lángolva csokolá a mezetlen váll havát, bal kezével pedig a másikról tetszelgőleg legyűrtt fejez kesztyűt tépdélé. Az inádottnak álmodozása felett mély csend terjengett, s bár mint igyekezett csak néhány percz előtt mindenki magára vonni flyelmét, háborítani most még sem bátorkodék. Ellena a nagy világ zajában egyedül képzelteté magát.

E' csend közepette az 'utszáról egy hang csapott-fel azon ablak-hoz , mellynek Ellena hátát veté , a' fűrszóhoz csalódásig hasonló. A' jelentőség nélküli hangot kivüle senki sem hallotta ; legkevésbbé gyaníthatá pedig valaki , hogy Ellena mély ájulását , melly földre veré , e' fűrszó okozta legyen.

Halk 's csak félig elfojtott kiáltás szorult-ki melljéből ; egész társaság hozzá tódult , 's mindenki segély. viz , kocsi után lármázott.

„Hirtelen elgyöngülés ! hangzott mindenfelé — mellynek okát tudni nem lehet ; talán szédülés , talán idegroham !“ — Ellenát a' betegség még ígézőbbé tette , mint koronkénti ábrándozásai. A' érfi-
fiak művészi és sajátságos természetének érdekes talányát keresék ez esetben ; a' nők pedig evődtek , hogy legkiszámítottabb és szabályszerűleg véghez vitt ájulásaikkal sem boldogulnak annyira , mint e' szinpadi herczegnő természetes bajával.

Midőn Ellena ismét fölveté bágyadt pilláit , első tekintete egy szép , fiatal emberével találkozott , ki aggódva leste minden lélekzetét. Az ifjú legközelebb térdepelt a' henyészkéhez , mellyre az ájul-
tat vezeték , 's hidegült kezét kezeiben tartván , elakadt ütereit erő-
sítő lél-lel dörzsölé. Ellenának első mozdulata keze elrántása volt ; erősödve állott-fel , és szigorú , metsző hangon monda az előtte po-
rig hajoltnak : „Köszönöm fáradságát sir Charles ! de látja , hogy segedelmére nincs többé szükségem ! Távozzék !“ — 'S a' nélkül , hogy bucsúzott volna , az ajtón el- 's kirohant , és kevés pillanat mulva kocsijában ült.

Ellena nem veheté észre , hogy az inason kívül még más férjfi is szökött a' bakra. Midőn kiszállott , az nyita neki ajtót ; a' lámpa fénye arczára sugárolt , bár mint igyekezék is azt elrejteni. Ellena sir Charlesra ismervén az ifjúban , határozottan monda inasához : „John , holnapon tul meg ne pillantsam házamnál !“ — Ezután a' kö-
nyörgőleg hozzá felnézőhez fordulván , lépesőn felhaladtában mint-
egy futva monda neki : „Ezzel önnek is ki van adva az út , sir Char-
les !“ — És az ajtó becsapódott utána. Sir Charles hevesen ütkö-
zött megfordultában egy ifjúba , ki Ellena ablakai alatt fel- 's lejárt. — „Engedelmet , uram !“ — szaporázá sir Charles ; de az idegen hallgatott , 's keményebben köpenyébe burkolá magát.

Mig más nap reggel minden előkelő házban donna Ellena áju-
lásáról folyt a' szó , ez kényelmesen nyújtózott ágyában , szemeit dörzsölve , 's mint valamely rossz álom után kémlőleg körülnézve. „Nem , nem ; az nem ő volt ; — szólla magához mintegy megnyug-
tatólag — miként jött volna ő , a' szegény , félénk ifjú ide ? Nincs-e
elég fűrj kalitkáiban ? 'S én egy illyet hallottam , vagy gondoltam
hallani. Ő nem lehet , nem volt az.“

Ez áltató eredménynyel félre tolván ágya vörös selyem függőnyeit, csendített. A' belépett komornát háló teremének rendetlensége miatt gáncsolá; az ágya előtti medvebőrön gondtalanul lerugott 's összegyűrött fejér atlasz czipők heverték, asztalok és szekrények fiókjai kihuzva voltak; a' székeket szét szórt ruhák fedék, 's az asztalokon feldöntött illatszerez üvegcsék feküdtek; szóval, egész szoba valamely fő rangú dámához hasonlított, egy átvirrasztott bál után. A' komornától most megérté, hogy egy ifjú ma már több izben jelenté magát, még pedig először már 9 órakor, midőn éppen ő is föl-kelt; de nevét nem akarta megmondani. — Ellena reszketett. — „Minő külsejű?” — Nem megvető, donna Ellena! Nyulánk, jól termett! — „Piros?” — „„Sőt ellenkezőleg; halvány, szenvedő arcz!” — „Öltözete?” — „„Kissé viseltes!” — „Nem ő az!” — sohajta könnyű szívvél, 's az idegent elutasítani parancsolá.

(Folytatása következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

Hirszekrény.

Időjárat. — A' tél hihetőleg valamely szomszéd tartományba ment farsangolni, 's nálunk testvérét hagyá helyettesül rövid időre, hogy ez annál inkább élессze a' budapestiek farsangitánczkedvét, kik egyre adják a' társas, zárt bálakat Pesten az „angol kiránynénál.” Vagy pedig azt kell hinnünk, hogy tél ur ő kegyelme látván a' redutokban megjelenő álruhások silány voltát és gyérségét, ön maga öltözött álköntösbe, 's a' kecségető tavasz álarczát tevé-fel, majd három hétig üzte nálunk dévajságát; mert ime bele unt a kétszínűségbe, és demaszkirozván magát, febr. 14-től fogva naponkénti nevedő kemény fagygyal, változó éjszaki 's keleti széllel, 20-kán reggelre ujjnyi magasságú hóval, 21-kén ismét hóval és a' Dunán (mellyre már a' hidat készültek volt rakni) uszó sok jéggel vontakí szánkából a' mézes fonalat, melylyel egy ideig álnokul kedveskedett. — 23-kán reggel a' sűrű jég jóformán megnehezíté a' két város közötti közlekedést. Estve azonban 's más napon a' kemény hideg lágyulni kezdett. Gőzhajóink jó idején visszavonultak téli rejtekükbe. — Emlitendő, hogy ama tavaszi napok közben a' bodza már leveledzni kezdett.

INNEPLÉS.

Csusza-innep Veronában.

Ha a' nyilvános népinnepeket a' nemzet valódi belélete tükreiül tekinthetnők, melyeknek tarka színén hiven adatik vissza jellemi képekben a' nép gondolkodás és cselekvésmódja: nem látszik érdektelennek a' számos innep közül, melyekkel a' carneval idejét élénkíteni igyekeznek az olaszoknak élénk képzelete, itt kivált egyet kiemelni, mely mind korára 's alapítottása jótékony céljára, mind művészi 's izletes fölékítettetésére, melylyel az njabb időben ismét

életbe lépett, méltó a' történeti 's politikai bűvár méltánylatára, ámbár neve inkább carnevali bohócjelenetet hirdet: t. i. az ugy nevezett csusza-innep Veronában, melynek eredete 1530 — 1531. évekre esik. Veronát ugyan is olly nagy inségre juttatá akkoron a' borzasztó éhség, hogy sz. Zeno külváros lakosai fellázadván, nagy rendetlenségeket követtek-el; csak az akkoron mint gyógyász, bölcs és emberbarát egyiránt híres Tomaso da Vigo czélszerű rendszabályainak sikerült helyreállítani a' csendet a' fellázadt városrészben midőn a' tisztviselőség segedelmével annyi élelemszert, mennyit lehetett, összehordott, 's éppen farsang levén, azokat vidor szertartások közt a' sz. zenoí térre hordatta, 's a' megszorult sz. zenoiak közt nyilvánosan kiosztotta, mi nemcsak a' pillanat nyomasztó szükségein segített, hanem a' vidító innepélyesség által, mellyel az népinnepként történt, a' felizgatott kedélyeket elszórakoztatá, 's a' fellázadt sokaság fölhevült idegzetét ártatlan innep bútalan örömévé változtatá. Megszabadítás a' drágaság ijedelmeitől, mellyekhez ragály is csatlakozott, és vállatának szerencsés sikerülte arra határozták a' nemes da Vigót, hogy a' szabadulás e' napját évenkénti népinnappal innepeltesse, egyszersmind e' városnegyed szegényeit a' sz. zenoí egyház mellett saját költségén nyilvánosan megvendégelje, és pénzzel 's ruhaneművel megajándékozza. Azonban meg nem elégtült ezen emberbarát nemesszívű jótékony-ságának csupán saját rövid életidejére szorításával; azon túl is terjedendőnek 's az utóvilágra is átadandónak akará azt; melly czélt az által törekvők elérni, hogy végrendeletében tetemes összevet törvényesen letett, mellynek kamataiból a' meghatározott napon, farsang utósó péntekén, az általa alapított innep évenként megületnék, a' közös étasztalhoz megkivántató élelemszerek, italok 's a' t. tarkán felékitett s felkoszorúzott edényekben, a' nép örmzaja 's hanga közt, álорczás társaságakban a' sz. zenoí térre vitetnek, 's ott a' szegények a' da Vigo által felállított tömör kőasztalon megvendégtetnének, a' csuszától, mellynek fő és kedvenczétéknek kellett lenni, az egész innepnek név adatván. A' néphála megdicsőíté utóbb da Vigo emlékéért márvány mellszoborral, melly a' nevezett kőasztallal közel a' templomhoz egy falrejteken, nem messze Pipin sirjához, ma is látható. — Ez innepélyt ismetlék az óta mindig, majd gazdagon és pompásan, majd szegényül 's egyszerűen, mint azt az események folyama föltételezé; 's hár gyakorta legnyomorúbb alakban, még is fentartá magát a' századok viharai közt, 's nagy tükélyre jutott a' velencei kormány alatt, midőn a' büszke köztársaság dicszerető kormányzói gazdaságuk fénye mellett számos válogatott álорczás menetek által a' titoknak ama rejtélyes leplét tudták beszöni az innep vidor örömébe, melly hasonló, csak hogy komolyabb módon fűdé a' velencei statusmozgony egész politikai kerék-művét. Csak a' franczia forradalom — melly lábbal taposá a' jámbor szokások régi alakjait, és szétsszaggatá a' tisztos kötelékeket, mellyek jámbor atyák ohajtásihoz köték a' jelent — idejében kezdett enyészni az ezen innep iránti közérdek; 's noha az országos kincstárból alapítványt tett utóbb nagylelkűen a' franczia kormány annak fentartása 's földiszítésére, még sem eszközölheté ki ama fesztelen vidorságot 's közrészvétet, mellyek hajdan olly szépen jellemesíték ez innepet; csak üres, lelketlen jelenet maradt az, melly nélkülözö utóbb az innepi pompát és az elrendelés finom izlését, mit azon körülmények között elidegenedett kedély megtagadott tőle. Csak miután több tér engedteték az újabb kor jótékony befolyásának, a' jobb napok némelly eredményével visszalépett a' vidor egyszerűségnek ezen innepe is a' nép vidor kegyé-

be, 's a' mult évben ismét ama dús pompával 's részvevő vidámsággal, mellyek az elenyészett fénykorra emlékeztettek, innepeltették. Köszönhetni azt a mostani veronai podesta dicséretre méltó törekvéseinek, ki magas helyzete minden eszközét jelesen fordítja arra, hogy szülővárosában fentartsa, magasbra emelje azon vidor fényt, melylyel az méltóan kitünt minden időben. Ő bölcsen tud i használni polgártársai idegzetét ezen innep becse 's fényének saját költségükön, 's így felfogván emberbaráti alapítója célját, szülővárosuk dicsének nagyobbitására, úgy hogy az csakugyan szokatlan pompa és fénynyel lön megülve, midőn az egész olasz országban uralkodó, a' mult ősz-okozta örvendetes idegzet önként megelőzé az érdemes podeszta fáradozásait, 's úgy elősegélé az inneplést, hogy az fény és gazdaságra nézve minden korábbit, a köztársaság legfényesb karabeliket is homályosított, 's legörvendetesb vidámság és vidor rend szellemével nyilván bizonyítá, a' legujabb események mi jótékonyan hatottak a' nép beléletére. — Febr. 8-kán, az ezen innepül kijelelt napon, már egész délelőtt szokatlan mozgás uralkodott a' város minden utcájában; számtalan emberesoport hullámozott vidám arezczal fel 's alá; minden ablak és erkély lassanként tarka szőnyegekkel, végre szép nők és leányok még tarkább virágfüzérével kezdett ékül; egyes álорczás kocsisorokat leheté látni, 's élénk tolongás közt mindenki a' delegatio-épülethez nyomult, hol az innepélyes menet elrendeződött, mialatt minden szinnel ragyogó 's a' sz. zenoi lakosok küldöttségét ábrázoló álорczás csapat innepélyesen ment a' delegathoz, régi szokás szerint engedelmet az innepre kérendő, 's őt annak megnyitására meghivandó. E' menetet a' sz. zenoi gyermekesoport nyitá-meg számtalan, tarkán befestett papiroszászlócskákkal, fejér üngőkben (ezért camisciolli-knak is hivatnak) 's magas czukorsüvegalakú fővegekben; ezeket macheroni-k, csupán e' célra behozott álорczások, pulcinelle vagy harlekinokként, kikhez ruházattal hasonlítanak is, követék; ezek vidor bohózatok közt ugrándoztak, 's egyszersmind dísztestőrségül szolgáltak az úgy nevezett csuszakirálynak, az álорczás társaság főnökének, ki szintén pulcinellszerű csinos öltözetben egy kis, tarkán fűlszerelt számaron méltósággal lovagolt számos álорczások, 'torzképek 's hangászcsapatok, mint udvarnépe, kíséretében; 's e' bohókás járdalat örömjaj, dobörgés és hanga közt a' pompás Piazzе delle Erbe és Signorin át a' delegatio-palota széles márvány lépcsőin fölment a' nagy, izletes gyűlésterembe, hol a' delegat vörösdamasz szőnyegekkel fűdött asztal megett helyet foglalt, 's a' legfőbb polgári és katonai hatóságok számos társasága e' nézőjáték tarka látványában gyönyörködve mindkét oldalról fényes félkört alakíta, A' pompás csarnok megtelt nem sokára a' bohó ás küldöttséggel, mellyből a' macheroni-k, mint garde du corps, két sorbakiáltak, 's köztők a' csuszakirály érdekes ábrája, számaron lovagolva, lassan tova sompolygott 's asztal előtt a' delegathoz úgy nevezett macheroni (pulcinell)-nyelven beszédet tarta, mellyben bölcs kormányzását általánosan, különösen sz. Zeno 'városrészt nevében az innep kegyes megengedését megköszöné, 's őt az innepély dicsőítése és megújítására röviden meghívá, mire a' hős százsoios éljenkiáltás közt kíséretestül ismét lejött, 's a' tulajdonképpii innepélyes menet kezdődék. (Folyt. következik.)

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.